

Af *Brusvang* (CD) til finansministeren (16/3 77):

»Vil ministeren oplyse, hvad der er årsag til, at staten ikke vil slutte overenskomst med Sammenslutningen af danske Lægeseekretærer (SadL)?«

(Spm. nr. 45).

Begrundelse.

Spørgeren er principielt af den opfattelse, at den faglige virksomhed, der udfoldes af landsorganisationen (LO) og HK er særdeles værdifuld, og at en samlet organisering af lønmodtagerne er at foretrække. Undtagelse må dog gøres i de tilfælde, hvor visse grupper af lønmodtagere dokumenterer, at de ikke får deres interesser fuldt varetaget uden gennem selvstændig overenskomst, og lovgivningens betingelser herfor i øvrigt er opfyldt.

Sammenslutningen af danske Lægeseekretærer repræsenterer med sine ca. 4.000 medlemmer halvdelen af samtlige organiserede lægesekretærer. Ved et mæglingsmøde sidste år anerkendte finansministeriet sammenslutningens ret til at forhandle overenskomst for sine medlemmer. Det er denne ret, som sammenslutningen nu gennem spørgsmålet til ministeren vil søge gennemført over for ministeriet.

Sammenslutningen, som er en partipolitisk neutral organisation, finder endvidere, at HK, som også repræsenterer en del lægesekretærer, gennem sin lønpolitik over for lægesekretærerne har prioriteret en almindelig kontoruddannelse væsentlig højere end den autoriserede lægesekretæruddannelse, og at den uddannelse, som HK tilbyder de kommende lægesekretærer, ikke er tilstrækkelig.

Sammenslutningen har gennem årene konsekvent hævdet, at en forbedret lægesekretæruddannelse er en forudsætning for, at lægesekretærerne kan varetage deres arbejdsmæssige funktioner på en for patienterne og samfundet tilfredsstillende måde.

Finansminister *Heinesens* svar (23/3 77):

Ved henvendelse til finansministeriet har Sammenslutningen af danske Lægeseekretærer fremsat begæring om, at finansministeriet optager forhandling med sammenslutningen som forhandlingspart med henblik på indgåelse af overenskomst om løn- og ansættelsesvilkår gældende for ikke-tjenestemandsansatte lægesekretærer i statstjenesten i tiden efter 1. april 1977.

Finansministeriet har over for dette ønske indtaget det standpunkt, at ministeriet i overensstemmelse med praksis på dette område kun er forpligtet til at føre forhandlinger med én funktionærorganisation for hver enkelt personalegruppe. Arbejde af den karakter, hvormed lægesekretærer i statstjenesten er beskæftiget, er i forvejen dækket af overenskomsten vedrørende ansættelsesforholdene for kontorfunktionærer, som finansministeriet har indgået med Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund i Danmark (HK). På denne baggrund anser finansministeriet sig for berettiget til at kræve, at en organisation, der ønsker at opnå en ny overenskomst for ansatte inden for kontorområdet, repræsenterer mindst halvdelen af det personale, som inden for hele statens område udfører arbejde af denne karakter.

I princippet anerkender finansministeriet, at Sammenslutningen af danske Lægeseekretærer er berettiget til for sine medlemmer at kræve forhandling om løn- og arbejdsvilkår i medfør af bestemmelsen i funktionærlovens § 10, men må samtidig lægge til grund, at den i funktionærloven hjemlede organisations- og forhandlingsret ikke kan påberåbes som støtte for krav på indgåelse af kollektive overenskomster.

Af *Maisted* (FP) til finansministeren (15/3 77):

»Ministeren bedes oplyse, hvorvidt man har forsøgt at iværksætte beskæftigelsesarbejder i erhvervslivet, der kunne give en bedre udnyttelse af skatteydermidlerne end eksemplet fra miljøministeriet, der under statsskovvæsenet vil anvende ca. 58 mill. kr. til lønninger for at producere varer for 11 mill. kr.?«

(Spm. nr. 43).

Begrundelse.

En sænkning af det private erhvervslivs omkostningsniveau ved at hæve den skattefrie bundgrænse i modsætning til det i spørgsmålet nævnte eksempel vil give et positivt forhold mellem lønudgifterne og varepriserne, således at varepriserne vil være mere konkurrencedygtige.

Finansminister *Heinesens* svar (23/3 77):

I spørgsmålet antydes, at der skulle være et misforhold mellem en statsudgift på 58 mill. kr. til beskæftigelsesarbejder i statsskovvæsenet og deraf afledede forøgede salgsindtægter på 11 mill. kr. Som det så ofte er tilfældet ved